

Jeroen Windmeijer

Offer

Als de grens tussen fantasie en
werkelijkheid verdwijnt...

kluitman

*Auta luonto, anna voimaa,
tee vereni vahvemmaksi.
Auta Luonto – Sydän Laulaa*

*Help mij, natuur, geef me kracht.
Laat mijn bloed krachtig
en steeds krachtiger stromen.*

Wil je op de hoogte blijven van de boeken die in de novellelijn verschijnen?
Volg dan @kluitman_nouvelles op Instagram.

Nur 284/285 W072401

Bisac YAF062000

© Uitgeverij Kluitman Alkmaar B.V.

© MMXXIV Tekst: Jeroen Windmeijer

Omslagontwerp: Sanneke Vlam, sproud.nl

Omslagbeeld: ©Shutterstock

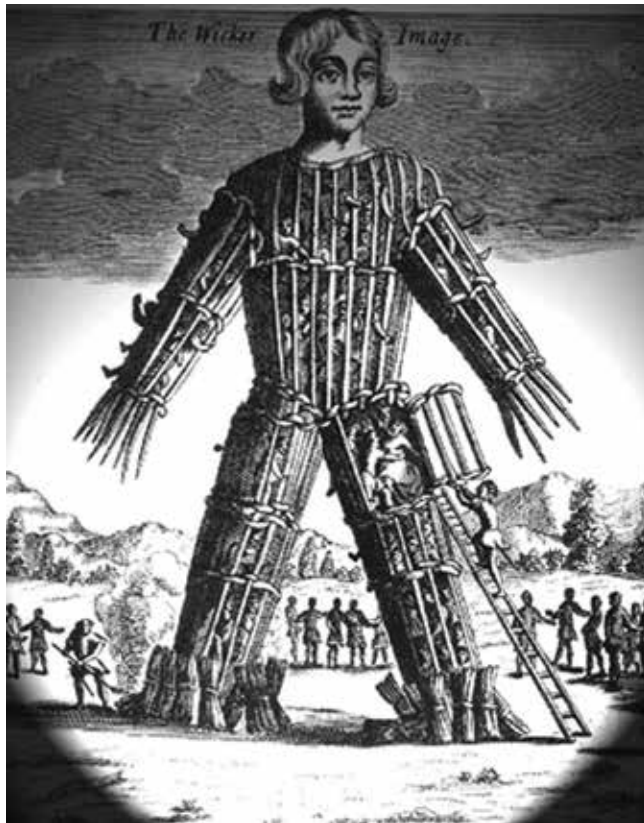
Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie
in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

kluitman.nl
jeroenwindmeijer.nl

Bij KONINKLIJKE BESCHIKKING
HOFLEVERANCIER

WICKERMAN [wɪkə mæn]

Een wickerman is een groot beeld van een mens of dier, gevlochten van riet of wilgentakken, opgevuld met gras, stro en andere brandbare materialen. In vroeger tijden gebruikten Keltische druïden de pop bij hun rituelen om de goden om een goede oogst te vragen. Aan het eind van een feest staken ze de wickerman in brand en de as werd daarna over de akkers verspreid.

Volgens Julius Caesar gebruikten de Kelten de wickerman voor het levend verbranden van menselijke offers, maar daar is geen bewijs voor.

In de huidige tijd gebruiken aanhangers van wicca, moderne heksen, de rieten man in hun rituelen. Zo vormt het verbranden van de wickerman het hoogtepunt van het driedaagse fantasy-festival Castlefest in Lisse – waar ze ook het Keltische oogstfeest Lughnasadh vieren.

PROLOOG

Een man en een vrouw, beiden op blote voeten, traden naar voren. Hij zag eruit als een Viking, met een woeste baard en zijn lange haar in dreadlocks. Zij droeg een eenvoudige blauwe jurk, met een ruw gevlochten touw om haar middel. Hij hield zijn rechterarm schuin omhoog, zij haar linker. Zo omklemden ze samen twee fakkels, maar het leek alsof ze er maar één droegen. De vlammen smolten samen tot één grote vlam.

Hun blikken hielden ze strak gericht op het wild flakkerende vuur schuin boven hen, alsof ze gehypnotiseerd waren. Ze bleven stilstaan voor de rijshouten wickerman, die de vorm had van een zittende vrouw, en was versierd met kleurige linten.

Op de achtergrond speelde een band een lied waarvan de zangeres het refrein almaar bleef herhalen. De tienduizenden mensen op het grote veld zongen mee.

*Mother Earth is our home
From her waters we may drink
From her roots we shall grow
We are her children...*

Het lied stierf langzaam weg, als een onweersbui die verder trekt.

Plots klonken er zware drums. Het geluid kwam versterkt uit enorme luidsprekers. De toeschouwers voelden de trillingen door hun lichaam gaan. Het was bijna alsof die zich vanuit de grond via hun voeten door hun onderbenen, hun bovenbenen, het bekken en hun onderbuik een weg naar het middenrif baanden. Het ritme van de drums leek het ritme van hun eigen hartslag te volgen.

Of misschien was het andersom.

Na een laatste luide klap zwegden de drums.

Stilte voor de storm...

1

‘Au!’ schreeuwde Kristian. Hij liet het hardhouten zwaard op het gras vallen en wreef met zijn linkerhand over zijn getroffen rechterbovenarm. ‘Doe even normaal, man.’

‘Ah joh, watje,’ zei Marcel, met een grote grijns op zijn gezicht. Zijn beide armen rustten op het gevest van zijn zwaard, dat met de punt in de aarde stak. ‘Je vergat de basisregel: stap weg van de aanval van je tegenstander. Je bewoog juist naar me toe, dan maak je jezelf kwetsbaar.’

‘Maar dan hoef je me nog niet zo hárd te raken,’ zei Kristian.

Terwijl Kristian bukte om zijn zwaard op te pakken, gaf Marcel hem met zijn voet een zacht duwtje, dat nét voldoende was om zijn vriend uit balans te brengen. Kristian viel zijwaarts op de grond, waarna Marcel razendsnel naar voren stapte en zijn zwaard op Kristians borst zette.

‘In een echt gevecht zou je nu hartstikke dood zijn,’ zei Marcel. ‘Remember: het is the survival of the fittest...’

Met een geïrriteerd gebaar sloeg Kristian het zwaard van zich af. ‘Weet je, Mars, het is goed met je, ik heb hier helemaal geen zin meer in.’

‘Ah, kom op, man, ik zit maar een beetje met je te dollen.’ Hij stak hem een hand toe en trok hem overeind. ‘Kom, we

beginnen opnieuw, ik zal niet meer zo hard slaan...'

Kristian klopte wat grassprietten en aarde van zijn spijkerbroek. Hij pakte zijn wapen weer op – een schuin oog gericht op zijn vriend – en rechtte zijn rug.

Marcel zag er in zijn Viking-outfit krijgshaftig uit. Zijn broek was eenvoudig, van donker linnen, zonder zakken, met een touw bij wijze van riem. Leren beenkappen beschermden zijn bovenbenen en schenen. Daarboven droeg hij een grijze tuniek, die tot net boven zijn knieën reikte. Om zijn schouders hing een leren mantel, aan de randen afgewerkt met schapenwol. Op zijn hoofd had hij een helm van leer, met flappen die zijn oren bedekten, maar de rest van zijn gezicht vrijlieten. De Nubikk-sneakers die hij droeg, pasten er niet goed bij.

Marcel en Kristian waren allebei vijftien jaar oud, na de zomer gingen ze naar 4 vwo. Doordat ze andere profielen hadden gekozen – Marcel Natuur en Techniek, en Kristian Cultuur en Maatschappij – zouden ze voor het eerst niet meer met alle lessen bij elkaar in de klas zitten.

Kristian wist niet meer zo goed of hij dat nou wel zo jammer vond als hij altijd had gedacht.

Van de brugklas af aan waren ze onafscheidelijk geweest, maar Marcel was zich in de loop van de derde klas steeds stoerder gaan gedragen. In de pauzes stond hij tegenwoordig altijd bij jongens uit de bovenbouw, een groep waar zelfs surveillerende docenten liever met een boogje omheen liepen. Samen met een paar van die gasten ging hij twee, drie keer per week naar de sportschool om te trainen. En net als zij was hij begonnen met het drinken van

proteïneshakes om zijn spiergroei te stimuleren. Het was hem aan te zien: hij was breed, en had gespierde armen en benen.

Kristian had een normaal postuur, het meest opvallende aan hem waren zijn rode krullen, waar geen model in te krijgen was. Toen tijdens het brugklaskamp iemand een opmerking over zijn haar en de sproetjes in zijn gezicht had gemaakt, had Marcel direct uitgehaald. 'Ik haat pesters,' had hij geschreeuwd tegen de betreffende jongen, die op de grond was gevallen. Niemand had daarna ooit nog iets over Kristians haar of zijn sproeten durven zeggen.

Marcel staarde vanonder zijn helm naar Kristian. 'Kom,' zei hij. 'We beginnen opnieuw.'

Kristian zuchtte. 'Goed dan.'

'Eén,' zei Marcel.

'Kijk goed om je heen,' dreunde Kristian de les op die zijn vriend hem eindeloos had ingeprent. 'Weten waar je bent, kan je helpen je nadelen in te schatten en je omgeving in je voordeel te laten werken.'

'Heel goed.'

'Twee. Let op waar de zon vandaan komt, zodat die je niet verblindt. Of ga zo staan dat de zon in de ogen van je tegenstander schijnt. Drie. Blijf bewegen, dan word je minder snel geraakt en kan je een opening voor een aanval forceren.'

'Ga door.'

'Vier. Grijp het zwaard met beide handen goed vast, de rechterhand aan de bovenkant van de greep en de linker aan de onderkant.'

Kristian pakte het zwaard op de juiste manier vast.

‘Hou je ellebogen gebogen en dicht bij je lichaam...’ Hij merkte dat hij er plezier in begon te krijgen. ‘Vijf. Hou je zwaard altijd in de ‘klaar’-positie: hou het met beide handen rechtop voor je zodat het lemmet loodrecht op de grond staat.’ Hij stak het wapen met de punt in het gras. ‘Zes. Open je lichaam in een hoek van vijf-enveertig graden, je linkervoet voor je rechter, en draai je heupen naar je tegenstander toe.’ Kristian volgde zijn eigen aanwijzingen op.

‘Mooi,’ zei Marcel. ‘Laat me nu de acht verschillende aanvalshoeken zien.’

Kristian toonde ze hem: recht naar beneden vanaf de bovenkant, recht omhoog vanaf de onderkant, diagonaal naar beneden naar links, diagonaal naar beneden naar rechts, diagonaal omhoog vanaf de linkerkant, diagonaal omhoog vanaf de rechterkant, en slagen links en rechts, horizontaal.

‘*Quick you learn, my young padawan,*’ zei Marcel en hij maakte een buiging. ‘*May the Force be with you.*’

2

Luna en Sterre liepen door de tuinen van Kasteel Keukenhof in Lisse. Het was de eerste keer dat ze Castlefest bezochten, het grootste fantasyfestival van Europa. Ze droegen allebei een lange rode jurk van katoen, die nauw om hun bovenlichaam sloot, een ronde hals had, en vanaf de heup wijd uitliep. Een leren riem bezet met koperen schildjes in de vorm van generfde boomblaadjes hing losjes om hun middel. De mouwen waren wijd vanaf de elleboog, waardoor hun leren armstukken goed zichtbaar waren. Grote kappen rustten op hun schouders en rug. Ze liepen op leren sandalen, hun voeten zwart van de modder. De hangertjes aan de ketting om hun nek – Luna had een halvemaan, Sterre een vijf-puntige ster – tikten op het ritme van hun passen tegen hun borst.

Op de achtergrond klonk het gedreun van trommels, afkomstig van een van de drie muziekpodia die er waren. De hele dag door traden er bands op die folk en middeleeuwse en paganistische muziek speelden.

‘Ik ben blij dat we dit jaar eindelijk gegaan zijn,’ zei Luna. Ze tilde haar jurk ietsje omhoog om de zoom niet al te modderig te laten worden. ‘En dat we van onze ouders ook drie nachtjes op de camping mochten staan.’

‘Ik vind het echt heel erg bijzonder hier,’ zei Sterre, die stralend

om zich heen keek. ‘Al die duizenden en duizenden mensen, geen vechtpartijen, geen gedoe, geen haat en nijd.’

‘Ik weet niet meer van wie ik het heb gehoord, misschien heb ik het gelezen. Maar iemand zei dat mensen op Castlefest zich niet verkleedden – dat klonk te veel als carnaval – maar dat ze zich passend kleedden voor de gelegenheid, zoals je dat ook voor een bruiloft of voor een begrafenis doet.’

‘Inderdaad,’ zei Sterre. ‘Dat is ook het mooie, vind ik. Je kan hier gewoon jezelf zijn. Je kan aantrekken wat je maar wil, er is niemand die je raar aankijkt. Hier hoeft je je niet te schamen als je anders bent, je hoeft niets voor anderen te verbergen.’

Om hen heen liepen mensen rond in bonte, fantasierijke kostuums, die in veel gevallen zelfgemaakt waren. Anderen waren verkleed als Viking of tempelier, als monnik, als elf – compleet met opgezette, lange oren – of als iemand uit de middeleeuwen. Weer anderen hadden zich laten inspireren door films als *The Lord of the Rings* en *Avatar*, door Japanse animekarakters of door sprookjes en mythen uit een ver verleden.

Sterre en Luna droegen in hun lange haar allebei een krans van madeliefjes, die ze zelf hadden gevlochten. Veel mensen dachten dat ze zusjes van elkaar waren: allebei hetzelfde hartvormige gezicht, dezelfde volle lippen en steil, lang haar. Dat van Sterre was donker, dat van Luna helblond.

‘Het is een soort bubbel, vind je niet?’ vroeg Sterre. ‘Alsof we in een andere wereld zijn, zo lief en rustig... Ik denk dat ik straks een paar dagen nodig heb om weer te wennen.’

‘In de boze buitenwereld.’

‘Die is zo hard vergeleken hiermee, ik zal echt moeten schakelen. Weer mijn onzichtbare *protection shield* aanzetten... Ik bedoel, kijk.’ Ze knikte bijna onzichtbaar naar een man in vrouwenkleding, hij had zijn baard laten staan. ‘Zo iemand zal het buiten dit festival toch een stuk moeilijker hebben?’

‘Ja, het heeft wel iets weg van een bubbel,’ gaf Luna toe. ‘Of een *safe space* misschien. Je mag hier zijn wie je bent, zonder dat iemand over je oordeelt.’

‘En zonder dat je wordt uitgescholden voor heks, hè Luna,’ zei Sterre en ze gaf haar vriendin een por.

Luna deed twee snelle stapjes opzij om haar evenwicht te bewaren en duwde Sterre terug. ‘Wat je zegt ben je zelf... Heks.’

3

Op het grote grasveld voor het kasteel waren veel tweetallen met elkaar aan het zwaardvechten – zonder uitzondering mannen. Het geklap van hout op hout echode door de lucht, af en toe hoorde je een aanvalskreet of schatergelach.

‘En dan nu de verdediging,’ zei Marcel.

‘Goed,’ zei Kristian. De pijn in zijn bovenarm was al weggetrokken. Hij zou er wel een flinke blauwe plek aan overhouden.

Toen Marcel tijdens het brugklaskamp Kristians pestkop tegen de grond had gewerkt, was dat het begin geweest van een hechte vriendschap. Het was vanzelfsprekend dat ze in de klas vanaf dag één naast elkaar zaten. Geschiedenis was hun lievelingsvak, vooral door de verhalen over de Romeinen en de Vikingen. Op zaterdagavonden keken ze samen films als *Gladiator*, *Spartacus* en *Pompeii* en bingewatchten ze op Netflix series als *Vikings*, *The Last Kingdom* en *Vinland Saga*.

Kristian vond de verhalen gewoon mooi, maar Marcel was zich echt gaan verdiepen in de Vikingen, in hun manier van leven, hun kleding en hun vechttechnieken. Hij was op zwaardvechten gegaan en had al een paar keer aan een toernooi meegedaan.

‘Zwaardvechten is een krijgskunst die van ons is, van de Europeanen,’ had Marcel enthousiast uitgelegd. ‘In Azië heb je

karate en judo, maar dit hoort echt bij ons, bij Noord-Europa. Die kennis mag niet verloren gaan.’ En hij vond dat een échte man zich moest kunnen verdedigen, zichzelf, zijn vrouw, zijn kinderen, zijn bezittingen...

Kristian had gelachen. ‘Je vrouw? Je kinderen? We zijn vijftien, man!’

Een andere keer had Marcel beweerd dat hij in een vorig leven een Viking was, maar Kristian had niet geweten of hij dat echt gemeend had.

‘Nou, waar wacht je nog op?’ spoorde Marcel hem aan, terwijl hij net deed of hij Kristian aanviel.

‘De verdediging...’ zei Kristian toen. ‘Stap weg van de aanval van je tegenstander. Als je tegenstander zijn zwaard naar je toe beweegt, neem je een grote stap terug om deze aanval af te slaan.’

‘En dat is wat je net vergat.’ Marcel deed opnieuw een uitval en deze keer stapte Kristian wel terug.

‘Blokkeer de aanval van je tegenstander,’ ging Kristian verder. ‘Dat is twee... Dan komt: pareer de aanval met je zwaard. Je slaat de aanval af door het zwaard met je eigen zwaard uit de weg te duwen. Dan kan je vooruitstappen om de ander aan te vallen. Dat is drie... Eh... even vergeten... De vierde is... Verschuif het zwaard van je tegenstander en sla toe als hij aanvalt. De laatste: wanneer je tegenstander je aanvalt, stap je weg van zijn zwaard en val je zijn arm aan met je eigen zwaard.’

‘Heel goed,’ zei Marcel goedkeurend. ‘Dat verzwakt je tegenstander, omdat je zijn gevechtsarm hebt verwond.’

‘Als laatste... De aanval,’ zei Marcel. ‘Ook vijf punten.’

‘Eén: nooit gaan steken met je zwaard, je maakt jezelf alleen maar kwetsbaar als je dat doet. Net als het optillen van je armen en het zwaard achter je hoofd brengen. Je bovenlichaam is onbeschermd en...’

‘Hé, jongens,’ klonk het. ‘Laten jullie elkaar wel een beetje heel?’

Tegelijkertijd keken ze op: het waren Luna en Sterre.

Kristian slikte even. Ze zagen er prachtig uit in het licht van de middagzon. Het leek even of ze een aureool rond hun hoofd hadden, zoals je wel eens zag op schilderijen van heiligen.

Kristian had het verblijf hier met hen iets anders voorgesteld. Hij had gehoopt meer tijd met hen door te brengen – eigenlijk was dat de hoofdreden voor hem geweest om naar Castlefest te gaan – maar de twee vriendinnen waren vooral op elkaar gericht. De paar keer dat hij had voorgesteld met z’n vieren iets te doen, hadden ze dat afgewezen. Ze leken het genoeg te vinden om ’s avonds met z’n vieren te eten.

Met Marcel had Kristian vaak gepraat over wie van de twee meiden de mooiste was, maar ze waren het nooit helemaal eens. Het verschilde ook een beetje per dag.

Wat voor Kristian nooit verschilde, was zijn gevoel voor Luna. Zo ongeveer vanaf de brugklas was hij al verliefd op haar. Zij leek hem alleen maar te zien als een leuke klasgenoot, hij wist niet eens of ze wel echt vrienden waren.

Toen Luna en Sterre bij hen stonden, voelde Kristian zich plots heel erg underdressed. Bij Marcel in zijn Viking-outfit en Sterre en Luna in hun schitterende wiccajurken – ze noemden zichzelf ‘heks’ en waren daar duidelijk trots op – stak hij in zijn

spijkerbroek en eenvoudige T-shirt een beetje simpel af.

Kristian voelde zijn wangen gloeien toen Luna naar hem keek. ‘Ehm... Zullen we maar wat gaan eten anders?’ stamelde hij, terwijl hij wist dat hij waarschijnlijk geen hap door zijn keel zou krijgen.

Zijn buik was al gevuld met vlinders.